

Подарунок Святого Миколая

Галина Манів

Десь на краю неба сидів сумний-пресумний ангел-охоронець і знічев'я розглядав хмаринки, що пропливали вниз. Повз нього проходив святий Миколай.

— Добрий день, дідусю, — чемно привітався ангел. — Вітаю тебе з Днем народження на небесах!

— Дякую, любий, — усміхнувся святий Миколай. — А чому ти тут? Чому не несеш своєму хлопчикові подарунки від мене?

— Мій хлопчик вже давно домігся подарунка від своєї мами. Адже він не вірить у дива, не вірить в тебе. Страшно сказати, він навіть не вірить в Бога! — і нещасний ангел гірко заплакав. — Ох він загине, він точно загине, — скрикував ангел крізь ридання, — адже в нього кам'яне серце! Позавчора він зламав деревце, вчора мучив кошеня, а сьогодні... сьогодні не допоміг своєму єдиному другові! Що робити?

— Як це "що робити"? — насупив брови святий Миколай. — Звичайно, рятувати дитину! Ану мерщій веди мене до нього!

Святий Миколай взяв зажуреного ангела за руку, й вони полетіли до землі, де виднілося велике місто.

— Любий хлопчику, чи не переведеш мене через дорогу? — попросив хтось Дмитрика.

Хлопчик озирнувся й побачив старенького дідуса з білою, як сніг, бородою. Дідусь лагідно всміхався й показував рукою на той бік широкої автостради, що нею безперервним потоком мчали машини.

— А що мені за це буде? — одразу зметував Дмитрик.

— Я подарую тобі добре серце, — відповів дідусь.

— Оце так скарб! — засміявся хлопчик. — Дякую красенько, але, певно, йдіть через дорогу самі! Мене такі подарунки не цікавлять.

— А що тебе цікавить?

— От якби мені диск з новою комп'ютерною грою, такою, якої ще ні в кого немає...

— Добре, буде тобі диск, — погодився дідусь. І Дмитрик повів старого до підземного переходу...

"От кумедний старий! — сміявся Дмитрик, вставляючи диск у дисковод. — Міг би сам перейти, а він розгубився. Класно я його обдурив! Тепер маю на шару нову гру. Цікаво, що там?"

Хлопчик натиснув на кнопку "Увійти" і... опинився посеред пустелі. Скільки бачило око простягалися жовті бархани, лише ген-ген на обрії виднілася гора, а на ній високий замок.

Дмитрик стояв і розгублено кліпав очима. Раптом перед ним з'явився той самий

дідусь.

— Як я тут опинився? Хто ви? — закричав Дмитрик. — Негайно поверніть мене додому! Не маєте права!

— Спокійно, Дмитрику, — сказав дідусь, — не гарячкуй. Я святий Миколай, і я виконав твоє бажання. В тебе є нова гра - такої більше ні в кого немає. Але я не можу повернути тебе додому, поки ти в неї не зіграєш, адже ти вже запустив програму - гра почалася.

"От дурень! — подумки вилаяв себе хлопчик. — Чому я ніколи не читаю інструкції?!"

— Нічого страшного, — вів тим часом далі святий Миколай. — Якщо ти правильно виконаєш завдання, то скоро знову опинишся у своїй кімнаті. Правила такі: мусиш дістатися он до того замку, що на горі. Маєш п'ять життів і чарівні речі на те, щоб подолати три рівні...

З цими словами дідусь витяг з піску табло, на якому світився напис "У вас залишилося п'ять життів", баклагу з написом "Вода", пакунок з написом "Хліб" та моток товстої мотузки без жодних написів. Табло святий Миколай встромив держакон в пісок, а речі простягнув Дмитрикові.

— Але стережися, коли вичерпаються всі п'ять життів, ти по-справжньому помреш...

— Тю, так це ж зовсім дитяча забавка, — скривився хлопчик, — для дошкільнят. Я легко з нею впораюсь, навіть на одному житті!

— Що ж, вирушай. Щасливої дороги!

І Дмитрик попрямував у напрямку до гори, навіть не попрощавшись зі святим Миколаєм.

Йти по піску було важко, ще й сонце палило немилосердно. Скоро Дмитрик вибився із сил, до того ж йому страшенно хотілося пити. Він витяг баклагу та раптом почув, як хтось тоненьким голосочком стогне: "Пити, дай мені пити! Я гину!" Хлопчик озирнувся й побачив неподалік тоненьке деревце, листочки на якому геть поскручувалися від спеки. Саме воно так жалібно скигло й просило води.

"От іще, буду я усілякі цурпалки напувати, коли самому пити хочеться", — обурився Дмитрик і приклався до баклаги. Раптом на хвилю стало темно, а коли знову розвиднилося, хлопчик побачив, що знову опинився біля табло, на якому світилося: "У вас залишилося чотири життя".

Що поробиш? Довелося Дмитрикові починати спочатку. Добре хоч, що у баклазі знову з'явилася вода.

Як і першого разу, Дмитрик добрів до деревця геть знесилений і спраглий. Але цього разу він був розумніший. Половину води хлопчик вилив під деревце, а половину вирішив випити сам. Проте, варто лише було йому наблизити баклагу до рота, а знову заблимає світло. Дмитрик швиденько вилив рештки води під деревце.

"Як я відразу не здогадався?! — подумав хлопчик. — Не треба проходити всю

пустелю. Потрібно тільки правильно виконати завдання. Я напоїв деревце і зараз перестрибну на другий рівень."

Він заплющив очі та став чекати. Проте нічого не відбувалося.

"От кляте дерево! — зрозумів Дмитрик. — Воно було пасткою! Я віддав йому всю воду, і тепер не зможу дійти до краю пустелі!"

Розлючений хлопчик зломив ненависне деревце і...опинився біля табло. "У вас залишилося три життя", блимало воно, ніби знущаючись із Дмитрика.

"Ось сяду тут і буду сидіти, поки не помру, тоді всі вони пошкодують, але буде пізно!" — мстиво подумав Дмитрик і гепнувся на пісок...

...Сидіти було нудно. Та й лежати було нудно. А ще страшенно хотілося пити. А баклага, хоча й була знову повна води, не хотіла відкрчуватися. На довершення до всіх неприємностей табло знову блимнуло й змінило напис на: "У вас залишилось два життя".

"Е ні, — вирішив Дмитрик, — не буду я сидіти тут і чекати на смерть! Краще піду до того пенька недоробленого. Раптом пощастить знайти рішення."

І він знову вирушив у путь.

Дмитрик стояв біля деревця і з ненавистю дивився на нього. Начебто нічого й не траплялося, клята рослина стирчала над піском ціла й неушкоджена та жалібним голосочком благала води.

"Напоїв би я тебе!" — злився Дмитрик. Він не знав, що йому робити, тому просто сів на пісок і дивився на свого гіллястого ворога, ніби сподівався, що той підкаже правильне рішення. А деревце скигло та скигло. Скручені листочки тремтіли на ньому, мов пожовклі пальчики хворої дитини, а гілочки, наче рученята, простягалися до Дмитрика. "Водички, водички!" — благало воно. Серце хлопчика стало стискатися від жалю і він не витримав, розплакався та вилив воду під дерево.

— На, пий, прокляте! — закричав Дмитрик і гепнувся на пісок, розмазуючи кулачками сльози.

Аж раптом сталося диво. Деревце ожило, його листочки розгорнулися, а між ними задухмяніли чудові рожеві квіти. Рослина лагідно торкнулася гілочкою Дмитрикової голови, ніби дякувало.

— Яке ж ти гарненьке! — захоплено вигукнув хлопчик і...опинився на гірській стежині.

Він озирнувся по сторонах і побачив, що стоїть неподалік від містка, перекинутого над прірвою. З того боку прірви височів замок. До нього було зовсім недалечко. А на цьому боці ріс крилатий дуб, на якому висіло табло зі знайомим Дмитрикові написом.

"Ха! В мене цілих два життя залишилося! А до замку — кілька кроків," — зрадів хлопчик.

Він попрямував до містка. Аж раптом з-за каменя вистрибнув лев і страшно загарчав. Дмитрик дуже злякався. Він позадкував до дуба, притиснувся до стовбура й заплющив очі, чекаючи, що лев ось-ось накинеться на нього.

Проте замість гострих лев'ячих зубів на своєму горлі Дмитрик відчув, як щось м'якеньке треться об його ногу та ще й нявкає. Хлопчик розплющив одне око...потім друге...й побачив, що лев як стояв біля містка, так і стоїть, а об Дмитрикову ногу треться гарненьке руде кошеня.

Дивним чином Дмитрик одразу заспокоївся. Він відкинув набридливе кошеня, сів і став думати, як обминати хижака. Від напружених думок Дмитрикові захотілося їсти.

"О, так у мене ж є пакунок із хлібом! — згадав хлопчик. — Лев, певно, теж голодний. Треба кинути йому хліб і, поки він буде їсти, проскочити на міст."

Зраділий Дмитрик розгорнув пакунок із хлібом. Аж тут кошеня мовби здуріло. Воно стало голосно нявкати й дряпатися на руки. "Дай мені хлібця! Я таке голодне," — ніби промовляло воно.

— Іди геть! Багато вас тут таких ходять! — відштовхнув Дмитрик кошеня й кинув хліб левові.

Лев не звернув на хліб жодної уваги. Натомість сонце блимнуло й згасло, а коли знову стало світло, Дмитрик побачив на табло, що в нього залишилося лише одне життя.

Окрім цього нічого не змінилося: хліб був у пакунку, лев — біля містка, а кошеня знову терлося об Дмитрикову ногу й несамовито нявчало.

Дмитрик сидів, стиснувши голову руками. Він напружено шукав вихід. Але вихід не хотів знаходитись. А тут ще набридливе кошеня безперервно нявкало, збиваючи хлопчика з думки.

"Ось що, — нарешті вирішив Дмитрик, — нагодую це нестерпне створіння, а потім кину його левові. Хижаки не їдять хліба, зате вони із задоволенням ласують м'ясом! Буде знати, як набридати!"

Хлопчик кинув хліб котику й незворушно дивився, як мале розправляєється з гостинцем.

"Скоро тобою теж поласують", — холодно подумав він, взяв тваринку на руки та наблизив до свого обличчя, щоб краще роздивитися.

Котик вдячно замуракотів і раптом лизнув шорстким язичком Дмитрика просто в ніс. Серце хлопчика знову стиснулося, сльози бризнули з очей.

— Бідняточко, — промовив він, ридаючи, — як я міг таке вигадати, щоб кинути його хижакові! Біжи, маленьке, живи!

І Дмитрик опустив кошеня на землю. Проте, замість того, щоб тікати, котик стрімголов побіг до лева.

— Куди ти, дурненьке, тікай, він розірве тебе! — закричав хлопчик і, не пам'ятаючи себе, побіг за котиком.

За кілька кроків від хижака він опам'ятався й зупинився. І тут, зблизька, Дмитрик побачив, що задню лапу затисло левові між дошками містка. Ось чому хижак стояв на одному місці!

Тим часом кошеня терлося вже об левову морду, а той замість проковтнути

нерозумного малюка, обережно лизав його своїм величезним язиком. Скориставшись цим, Дмитрик прокрався до містка і вже хотів бігти на той бік, аж раптом йому в голову прийшла думка: "А що буде з нещасним левом? Адже нікому буде звільнити його, і він загине від голоду". І лаючи себе за безглузду жалісливість, хлопчик однак заходився розсувати дошки, між якими застрягла лев'яча лапа. За мить хижак був вільний, а Дмитрик приготувався до смерті від ікол царя звірів. Він заплющив очі, а коли розплющив їх, побачив, що стоїть по той бік прірви.

Отже, це був третій рівень, і хоч у Дмитрика залишилося лише одне життя, за наступним поворотом на нього чекала перемога.

Хлопчик бадьоро крокував стежкою, яка вилася над прірвою, і наспівував веселу пісеньку. Аж раптом звідкілясь знизу до нього долинув крик про допомогу. Дмитрик обережно нахилився над краєм і побачив, що внизу, на вузесенькому карнизі, чіпляючись пальцями за розколини, стоїть і волає про рятунок його єдиний друг Сашко, з яким вони нещодавно посварилися назавжди.

— Як ти там опинився? — гукнув до нього Дмитрик.

— Не знаю, — заплакав Сашко. — Каміння в мене під ногами осипається, і я ось-ось зірвуся в прірву!

— Не панікуй, я зараз витягну тебе! — підбадьорив друга Дмитрик, одразу забувши про сварку.

Він зняв з плеча мотузку, міцно прив'язав її до кривої сосни, яка росла над прірвою, й кинув другий кінець мотузки вниз. Але мотузка виявилася закороткою. Хоч як Сашко старався, він не міг дотягнутися до неї.

— Не хвилюйся, — крикнув йому Дмитрик, — зараз я спущуся по тебе.

Він вже взявся за мотузку, щоби спускатися до Сашка, аж тут з'явився святий Миколай.

— Що ти робиш? Зупинися! — сказав він. — Чи ти забув, що в тебе залишилося лише одне життя? Якщо ти зірвешся, то загинеш по-справжньому!

— Але ж там мій друг! — заперечив Дмитрик. — Я мушу його врятувати!

І він став спускатися.

— Лізь по мені, — скомандував Дмитрик Сашкові. Він висів, на витягнутих руках тримаючись за мотузку. Навіть так ноги його не доставали до карнизу.

Сашко вхопився за Дмитрикові ноги й подерся вгору, як по канату. За мить він був уже нагорі.

— Зі мною все гаразд. Піднімайся! — гукнув він Дмитрикові.

Але в хлопчика вже не було сил триматися за мотузку. Кілька секунд Дмитрик ще звивався, намагаючись підтягнутися вгору, потім руки його розтиснулися, і він полетів у прірву.

Він чекав на удар об землю, але раптом залопотіли крила, якась сила підхопила хлопчика й понесла вгору. Ноги його м'яко торкнулися поверхні. Дмитрик розплющив

очі та побачив, що стоїть на самій вершині гори, біля сходів до сліпучо-білого осяйного палацу, який ніби плив на тлі блакитного неба.

— Ти переміг! — почув Дмитрик. Він озирнувся й побачив, що поруч з ним стоїть усміхнений святий Миколай.

— Дідусю, як же так, — здивовано спитав у нього хлопчик, — я падав униз, а опинився на вершечку гори?

— Тут, в замку Доброго Серця, діють зовсім інші закони тяжіння: тільки той, хто готовий віддати своє життя за друга, отримує життя.

— А хто живе в цьому чудовому замку?

— В ньому живе Бог!

Дмитрик у захваті дивився на замок Доброго Серця. Нічого прекраснішого він не бачив у житті. Серце хлопчика стрибало від радості. Це було таке щастя, що Дмитрикові захотілося обійняти увесь світ. Він розкинув руки й обернувся до святого Миколая, але доброго дідуса вже не було поруч. Замість нього Дмитрик побачив свою кімнату. А коли знову обернувся до замку, тільки голубий екран комп'ютера світився перед очима хлопчика. Проте радість залишилася у Дмитриковому серці. Він усміхнувся й прошепотів: "Дякую тобі, святий Миколаю!"

Біля хлопчика невидимо стояв радісний і сяючий ангел-охоронець і, так само усміхаючись, шепотів: "Дякую тобі, святий Миколаю!"